

Hồi thứ 59

Phúc Khang An ám toán Hồ lang

Hồ Phỉ động tâm bụng bảo dạ :

- Chắc là Triệu tam ca đã khoa trương ta thái quá rước mặt mọi người khiến cô này không phục rồi dọc đường sinh sự với ta .

Chàng trợn mắt lên nhìn Viên Tử Y nói :

- Còn nữa cô muốn cho bọn Triệu Bán Sơn viết là gã thiếu niên họ Hồ chưa chắc đã có bản lĩnh gì .

Viên Tử Y cười khanh khách hỏi :

- Chúng ta đã so kè từ Quảng Đông cho tới Bắc Kinh . Tiểu muội không chiếm được thượng phong . Hồ đại ca ! Mai đây tiểu muội gặp Triệu Bán Sơn , đại ca thử đoán coi tiểu muội sẽ nói gì với y ?

Hồ Phỉ lắc đầu đáp :

- Cái đó thì tại hạ đành chịu không thể đoán được .

Viên Tử Y nói :

- Tiểu muội sẽ bảo Triệu Tam thúc : Người nghĩa đệ của tam thúc quả nhiên danh bất hư truyền , đúng là một trang anh hùng hảo hán .

Hồ Phỉ không ngờ một vị cô nương chuyên đối nghịch làm khó dễ với mình đột nhiên lại tán dương ngay trước mặt chàng . Bất giác chàng thẹn đỏ mặt lên ra chiều bối rối nhưng trong lòng khoan khoái vô cùng .

Từ Quảng Đông đến Bắc Kinh phong trần ngàn dặm , chẳng lúc nào đầu óc chàng rời xa được hình ảnh của Viên Tử Y . Có điều mỗi khi nhớ tới con người mỹ lệ lại rất điệu ngoa cổ quái nên lòng chàng bầy phần hoan hỷ còn hai phần ngờ vực và một phần tức giận . Cuộc đàm thoại đêm nay khiến chàng trút bỏ hết được những mối hiềm khích . Chàng biết rõ nguyên uỷ , trong lòng đã say vì rượu lại ngây vì tình .

Lúc này ngoài cửa sổ mưa đã nhỏ dần , ngọn nến cháy gần hết .

Hồ Phỉ lại uống một bát rượu lớn rồi hỏi :

- Viên cô nương ! Cô bảo trong mình còn có việc chưa xong , chẳng hiểu cô dùng tại hạ vào chỗ nào được không ?

Viên Tử Y lắc đầu đáp :

- Đại ca ! Tiểu muội không muốn nhờ đại ca giúp sức .

Nàng thấy Hồ Phỉ lộ vẻ thất vọng liền nói :

- Nếu tiểu muội không lo xong dĩ nhiên phải cầu cứu đại ca cùng Trình gia muội tử .

Rồi nàng hỏi :

- Hồ đại ca ! Còn bốn ngày nữa là tới ngày đại hội chưởng môn nhân . Ba người chúng ta đến quấy phá hội nghị cho tới bởi oa lá diễn thành vở tuồng "Tam anh đại náo Bắc Kinh thành " , đại ca bảo có thích không ?

Hồ Phỉ hứng chí reo lên :

- Tuyệt diệu ! Tuyệt diệu ! Nếu cuộc đại hội chưởng môn nhân này mà không phá rối được thì bọn Triệu tam ca , Văn tứ gia , Văn tứ phẩm giao kết với gã tiểu tử Hồ phông được ích gì ?

Trình Linh Tố đứng bên lạng yên không nói gì bây giờ mới xen vào :

- Song anh náo Bắc kinh cũng đủ rồi sao còn kéo cả hạng người vô dụng là tiểu muội vào ?

Viên Tử Y bám lấy vai cô đáp :

- Trình gia muội tử ! Muội muội đừng nói thế . Bản lãnh của muội hơn ta gấp mười . Ta phải cầu cạnh muội muội chứ không dám đắc tội .

Trình Linh Tố lấy trong bịch ra đôi Ngọc Phụng nói :

- Viên tử tử ! Giữa tử tử và đại ca có chỗ hiểu lầm hãy nói rõ ra rồi con Ngọc Phụng này trao lại cho tử tử . Không thế thì cả đôi Phụng Hoàng đều đưa hết cho đại ca .

Viên Tử Y sững sốt một chút miệng lẩm bẩm nhắc lại :

- Nếu không thế thì cả đôi Phụng Hoàng đều đưa hết cho đại ca ...

Trình Linh Tố nói hai câu này nguyên chẳng có ý gì khác . Cô thấy Viên Tử Y về võ công cũng như về dong nhan đều hơn người , vả lại dọc đường cô đã nhận thấy Hồ Phỉ rất xiêu lòng với nàng , chỉ vì nàng mấy lần giải cứu Phụng Thiên Nam , chàng mới sinh dạ e dè . Nay chẳng những mối tiền hiềm đã được giải thích mà hai bên càng thêm quan hệ mật thiết chẳng còn điều chi trở ngại . Nhưng cô nghe Viên Tử Y nhắc lại hai câu vừa rồi tựa hồ ngụ ý hai gái thờ chung một chồng , bất giác cô đỏ mặt lên vội đáp :

- Không không ! Tiểu muội không có ý ấy .

Viên Tử Y hỏi :

- ý ấy là ý gì ?

Trình Linh Tố không sao giải thích được . Cô bối rối cơ hồ sa lệ .

Viên Tử Y hỏi :

- Trình gia muội tử ! Tại sao trên thanh đơn đao kia muội muội lại không bôi chất độc trí mạng ?

Trình Linh Tố nước mắt chảy quanh đáp :

- Tiểu muội tuy là đệ tử của Độc Thủ Dược Vương nhưng bình sinh chưa giết một người nào , chẳng lẽ tự nhiên lại gia hại tử tử ? Huống chi ... huống chi tử tử là ý trung nhân của đại ca . Suốt ngày đêm ngoài lúc ăn ngủ , bao giờ y cũng nhớ đến tử tử thì tiểu muội gia hại tử tử thế nào được ?

Cô nói tới đây không nhịn được nữa , hai hàng châu lệ tràn ra .

Viên Tử Y ngạc nhiên đứng dậy liếc mắt thật nhanh nhìn Hồ Phỉ thấy mặt chàng ra chiều bẽn lễn .

Trình Linh Tố nói một hồi đã thổ lộ tâm sự của chàng là một điều ngoài sự tiên liệu nhưng trong con mắt chàng lại tỏ vẻ rất ôn nhu .

Viên Tử Y mím môi nhìn Trình Linh Tố dụ dàng bảo :

- Muội muội cứ yên tâm . Không thể đưa cả hai con Phụng Hoàng cho y được .

Đột nhiên nàng giơ quạt tắt đèn nến rồi chuồn qua cửa sổ ra ngoài . Nàng tung mình vọt lên nóc nhà đông tuốt .

Hồ Phỉ và Trình Linh Tố đều kinh hãi , chạy đến bên cửa sổ nhìn ra .

Lúc này trời đã tạnh mưa . ánh ngân quang vàng vạc nhưng Viên Tử Y đã mất hút . Trong đầu óc hai người đều có tâm sự riêng , miệng đều lẩm nhẩm một câu :

- Muội muội cứ yên lòng , không thể đưa cả hai con Phụng Hoàng cho y được .

Hai người sống vai đứng trong bóng tối lặng lẽ hồi lâu . Bỗng nghe trên mái ngói có tiếng động lạch tạch .

Hồ Phỉ mừng thầm cho là Viên Tử Y đi rồi trở lại . Trong lúc nhất thời chàng không tiện lên tiếng hỏi han .

Bỗng nghe thanh âm nam tử ở trên nóc nhà cất lên :

- Hồ đại gia ! Xin đại gia quá bộ ra ngoài , tại hạ có đôi lời bày tỏ .

Hồ Phỉ nghe giọng nói đúng là con người quý kiếm hơn tính mạng họ Niếp .

Chàng đáp :

- Nơi đây trừ tại hạ cùng nghĩa muội chẳng có người ngoài nào hết . Mời Niếp huynh vào đây uống chung rượu đã .

Tên võ quan họ niếp này tên gọi Niếp Việt . Bữa trước Hồ Phỉ không hủy thanh kiếm của hắn , hắn vẫn đem lòng cảm kích . Lúc Viên Tử Y tử đấu cùng Tần Nại Chi , Vương Kiếm Anh , Chu Thiết Tiêu , hắn thấy Hồ Phỉ ngâm ngâm có ý bênh vực nàng nên thủy chung hắn không lên tiếng . Bây giờ nghe Hồ Phỉ nói vậy liền từ trên nóc nhà nhảy xuống đáp :

- Hồ đại ca ! Một vị cữu hữu của đại ca sai tiểu đệ đến mời đại ca qua đó nói chuyện .

Hồ Phỉ lắt lăm kỳ hỏi :

- Bạn cũ của tại hạ ư ? Ai vậy ?

Niếp Việt đáp :

- Tiểu đệ đã vâng lệnh không được tiết lộ . Xin đại ca lượng thứ cho . Đại ca thấy mặt y sẽ rõ .

Hồ Phỉ liếc mắt nhìn Trình Linh Tố nói :

- Nhị muội ! Nhị muội ở đây chờ đợi . Tiểu huynh thế nào cũng trở về trước khi trời sáng .

Trình Linh Tố xoay mình lấy thanh đơn đao xuống hỏi :

- Đại ca có đem theo binh khí đi không ?

Hồ Phi thấy Niếp Việt lưng không đeo bảo kiếm liền khẽ đáp :

- Đã là bạn cũ triệu kiến bất tất phải mang binh khí .

Hai người theo cửa lớn mà đi . Ngoài cửa đã có cỗ xe song mã chờ sẵn . Cỗ xe mạ vàng buông rèm sa rất sang trọng .

Hồ Phi bụng bảo dạ :

- Chẳng lẽ dâ y lại là quý kế của Phụng Thiên Nam ? Chuyến này mà chạm trán hần thì dù tay không cũng phóng chưởng đánh chết tươi .

Hai người lên xe ngồi rồi xa phu vung roi một cái . Hai con tuấn mã tung vó chạy đi .

Tiếng vó ngựa nện xuống đường phố lớn lát đá xanh trong thành Bắc Kinh vang lên những tiếng lộp cộp giữa lúc đêm khuya càng rõ rệt .

Nguyê trong thành Bắc Kinh ban đêm có lệ cấm không cho xe ngựa chạy thế mà bọn binh đinh đi tuần ngó thấy trước cỗ xe ngựa này treo ngọn đèn lồng màu hồng không hề chũ vọi nghiêng mình tránh sang bên đường để cho xe vượt qua .

Đi chừng nửa giờ , cỗ xe ngựa dừng lại trước tường trắng .

Niếp Việt nhảy xuống trước dẫn Hồ Phi tiến vào con đường nhỏ lát đá trũng ngổng đi tới vườn hoa .

Khu vườn này quy mô rộng lớn , cây cỏ tốt tươi rậm rạp , nào đình các , nào giả sơn , nào ao đầm , chỗ nào cũng mỹ quan khôn xiết .

Hồ Phi ngấm ngấm lấy làm kỳ nghĩ bụng :

- Thằng cha Phụng Thiên Nam quả là thần thông quảng đại . Khu vườn này ít ra là phải mấy trăm vạn lượng mới mua mua nổi . Hần tác nghiệp ở trấn Phật Sơn đã gom góp được nhiều tiền đến thế ?

Rồi chàng tự hỏi :

- Những đây vị tất đã phải là tên gian tặc họ Phùng . Hần bất quá là một kẻ thổ hào ác bá ở quảng Đông thì làm sao lại sai khiến được một vị võ quan có công danh như Niếp Việt ?

Chàng còn đang ngẫm nghĩ , Niếp Việt đã dẫn chàng qua tòa núi giả đi lên cây cầu gỗ tiến vào một tòa thủy các .

Trong các thấp hai ngọn hồng chúc . Trên bàn bày sẵn trà nước .

Niếp Việt hô :

- Quý hữu đã tới đó . Tiểu nhân xin chờ ở cửa ngoài .

Hần nói rồi trở gót ra khỏi cửa .

Hồ Phi thấy cách trân thiết trong các rất tinh vi thanh nhã đầy vẻ phú quý . Tòa viện ở ngoài cửa Tuyên Võ đã hoa lệ nhưng so với căn tiểu các này hẳn còn kém xa .

Trên tường mé Tây treo một bức " Thuyết Kiếm " của Trang Tử viết lối chữ Khải mà là thủ bút của Thanh Thân Vương , con trai Càn Long hoàng đế .

Hồ Phi lẩm nhẩm đọc :

- Ngày trước Triệu Văn Vương ham mê kiếm thuật , trong nhà thường có trên ba ngàn kiếm sĩ , tử đấu suốt ngày đêm , mấy trăm người bị thương ... "

Chàng đọc tới đoạn :

" Kiếm của thân đây : ngoài thập bộ máu đào lai láng , ngàn dặm trường chẳng nản chân bon .

Nhà vua phán : Thế là thiên hạ vô địch rồi .

Trang Tử nói : người kiếm khác cốt ở bốn điều là thị chi dị hư , khai chi dĩ lợi . hậu chi dĩ phát , tiên chi dĩ chí ... "

Hồ Phỉ bụng bảo dạ :

- Ngoài thập bộ máu đào lai láng , ngàn dặm trường chẳng nản chân bon thì quả là thiên hạ vô địch nhưng người kiếm sĩ này chẳng khỏi có điều tàn độc thái quá . Còn như thị hư khai lợi , hậu phát tiên chí đúng là tình nghĩa trong võ học . Chẳng những kiếm thuật phải thế mà đao pháp , quyền pháp cũng vậy mới đúng .

Bỗng nghe sau lưng có tiếng bước chân lẹ kẹp . mùi hương thoang thoang đưa vào mũi . Hồ Phỉ quay đầu nhìn lại thấy một thiếu phụ xinh đẹp , mình mặc áo sa màu xanh lợt mỉm cười đứng đó . Chính là Mã Xuân Hoa .

Hồ Phỉ chợt tỉnh ngộ :

- Té ra đây là phủ đệ của Phúc Khang An . Thật là không ngờ tới !

Mã Xuân Hoa tiến lại chúc câu Vạn Phúc , cười nói :

- Hồ sư đệ ! Không ngờ chúng ta lại gặp nhau ở kinh thành . Mời sư đệ an tọa .

Nàng nói rồi đưa tay rót nước , lại mở hộp mấy thứ bánh kẹo đặt ở trước mặt chàng , nói tiếp :

- Ta được tin Hồ huynh đệ cũng tới Bắc Kinh , lại càng mong nhớ muốn được gặp ngay . Chẳng bao giờ ta quên được ơn đức sư đệ đã bảo vệ ta .

Hồ Phỉ thấy nàng cài trên mái tóc một bông nhưng trắng để tang Từ Tranh nhưng y phục hoa lệ , vẻ mặt vui tươi , chẳng có vẻ gì là một quả phụ mới mất trượng phu . Chàng hững hờ đáp :

- Thực ra là tiểu đệ đa sự . Nếu biết trước Phúc đại soái phái người đến đón Từ đại tẩu thì không phải một phen kinh hãi ở trong nhà thạch thất .

Mã Xuân Hoa nghe chàng kêu mình bằng " Từ đại tẩu " , hơi đỏ mặt lên nói :

- Dù sao tấm lòng nghĩa khí thâm trọng của Hồ huynh đệ cũng khiến cho ta muôn vàn cảm kích .

Rồi nàng hô :

- Nhưng má ! Nhưng má đưa công tử gia ra đây .

Trong cửa phía đông , hai mục phục vâng dạ rồi dắt hai thằng nhỏ ra .

Hai đứa nhỏ nhìn Mã Xuân Hoa gọi :

- Má má !

Chúng chạy tới đứng tựa bên nàng . Hai đứa nhỏ này mặt mũi giống nhau , nước da trắng trẻo , trông rất khả ái .

Mã Xuân Hoa mỉm cười bảo chúng :

- Các người còn nhận được Hồ thúc thúc không ? Hồ thúc thúc đã giúp đỡ chúng ta trong khi đi đường , mau đập đầu trước Hồ thúc thúc .

Hai đứa nhỏ lạy phục xuống trước chàng miệng hô :

- Hồ thúc thúc !

Hồ Phi dất chúng đứng dậy bụng bảo dạ :

- Bây giờ các người hô ta bằng thúc thúc nhưng chẳng bao lâu các người sẽ trở nên hững hờ hoàng thân quốc thích oai phong hiển hách , còn nhìn nhận gì ta là kẻ sĩ thảo mãng .

Lại nghe Mã Xuân Hoa nói :

- Hồ huynh đệ ! Ta có một việc thỉnh cầu , chẳng hay huynh đệ có ưng thuận chăng ?

Hồ Phi đáp :

- Đại tẩu ! Ngày ở Thương Gia Bảo , tiểu đệ bị Thương Bảo Chấn treo lên đánh đập , đại tẩu đã hết lòng cứu trợ . ơn đức đó tiểu đệ vẫn còn canh cánh bên lòng chẳng bao giờ quên được . Bữa trước ở trong thạch thất tuy tiểu đệ đã vì đại tẩu ra sức chống chọi quần đạo nhưng cái đó chẳng qua là kẻ tầm thường tự sinh sự rắc rối không bỏ làm trò cười . Dù sao trong lòng tiểu đệ cũng coi đó là một phen báo đáp . Nếu bữa nay tiểu đệ biết trước là đại tẩu triệu kiến thì tiểu đệ không đến . Từ đây trở đi giữa chúng ta cách biệt kẻ sang người hèn , chẳng còn liên can gì với nhau nữa .

Mấy lời danh thép tỏ ra bất mãn với Mã Xuân Hoa . Nàng thở dài nói :

- Hồ huynh đệ ! Mã Xuân Hoa này tuy chẳng tử tế gì nhưng cũng không phải là kẻ u viêm phụ nhiệt . Cậu nhất kiến chung tình chỉ là duyên nghiệt kiếp trước .

Thanh âm nàng mỗi lúc một nhỏ đi , đầu nàng từ từ cúi xuống .

Hồ Phi nghe tới bốn chữ " nhất kiến chung tình " lại xúc động gan vàng , những mối bất mãn trong lòng giảm đi quá nửa . Chàng hỏi :

- Được rồi ! Đại tẩu muốn tiểu đệ làm việc gì ? Sự thật Phúc đại soái còn việc gì không làm nổi mà đại tẩu phải cần đến tiểu đệ ?

Mã Xuân Hoa đáp :

- Vì hai đứa nhỏ này ta cầu sư đệ thu chúng làm đồ nhi để truyền thụ cho chúng một chút võ nghệ .

Hồ Phi cười khan khách hỏi :

- Hại vị công tử gia có vinh hoa phú quý thì còn học võ nghệ làm chi ?

Mã Xuân Hoa đáp :

- Luyện cho thân thể cường kiện là một điều rất cần .

Nàng nói tới đây nghe ngoài các có thanh âm một người đàn ông cất lên hỏi :

- Hoa muội ! Bây giờ mà còn chưa ngủ ư ?

Mã Xuân Hoa hơi biến sắc trở vào tấm bình phong . Hồ Phi liền ẩn mình vào sau đó . Tiếng giầy lẹp xẹp , một người tiến vào .

Mã Xuân Hoa hỏi :

- Sao , chính đại soái cũng chưa ngủ ? Không đi bầu bạn với phu nhân còn tới đây làm chi ?

Người kia cầm lấy tay nàng cười đáp :

- Đức hoàng thượng mời ta vào thương nghị quân vụ , cho đến bây giờ mới xong được lui ra . Nàng trách ta đêm nay đến chậm là phải không ?

Hồ Phi nghe nói biết là Phúc Khang An liền tự nhủ :

- Ta ẩn ở đây thật là dơ đáng đại hình . Hai người họ nói chuyện tình tứ lọt vào tai mình không muốn nghe cũng không được . Huống chi ẩn mình trong phòng the của phụ nữ mà bị người phát giác thì còn chi là danh vọng ?

Chàng quan sát tình thế xung quanh tìm lối thoát thân .

Bỗng nghe Mã Xuân Hoa nói :

- Khang ca ! Tiệp thiệp giới thiệu một người với Khang ca . Người này Khang ca đã gặp rồi nhưng e rằng Khang ca đã quên mất .

Đoạn nàng cất tiếng gọi :

- Hồ huynh đệ ! Huynh đệ ra tham kiến Phúc đại soái đi !

Hồ Phi đánh xoay mình bước ra nhìn Phúc Khang An vái chào .

Phúc Khang An không ngờ phía sau bình phong lại có nam nhân ẩn nấp . Hấn giật mình kinh hãi ấp úng hỏi :

- Đây là ... đây là ...

Mã Xuân Hoa cười đáp :

- Huynh đệ dâ y là Hồ Phi . Tuy y nhỏ tuổi nhưng võ công trác tuyệt . Chuyến này Khang ca phái người đón tiếp tiệp thiệp lai kinh . Hồ huynh đệ đã giúp đỡ thiệp rất nhiều . Vì thế tiệp thiệp mời y tới . Khang ca báo đáp y bằng cách nào ?

Phúc Khang An sắc mặt biến đổi , nghe Mã Xuân Hoa nói xong mới định thần lại đáp :

- Ô ! Nên tạ ơn lắm ! Nên tạ ơn lắm !

Rồi nhìn Hồ Phi vẫy tay nói :

- Người cứ về đi , mấy bữa nữa ta sẽ triệu kiến .

Giọng nói có vẻ không bằng lòng . Giả tử không ở trước mặt Mã Xuân Hoa thì hẳn đã trách mắng về lỗi sấn vào phủ đệ lại không quỳ xuống bái kiến thật là vô lễ .

Hồ Phi tức đây ruột trở gót ra ngay , miệng lẩm bẩm :

- Tự nhiên vô cớ nửa đêm mình tới đây để phải một phen nhục nhã .

Niếp Việt đứng ngoài cửa chờ đợi thè lưỡi ra khế hỏi :

- Phúc đại soái vừa vào đại ca đã thấy chưa ?

Hồ Phi đáp :

- Mã cô nương gởi thiệp tại hạ và yêu cầu Phúc đại soái tạ ơn gì đó .

Niếp Việt vui mừng nói :

- Mã cô nương đã ngỏ lời tất Phúc đại soái phải coi Hồ huynh bằng con mắt khác thường . Ngày sau tiểu đệ tùy tùng Hồ đại ca thời thường lân cận hay biết chừng nào !

Hắn rất khâm phục võ công của Hồ Phỉ . Máy câu này hắn nói thật . Hai người theo đường cũ đi ra vừa tới bên ao sen bỗng nghe tiếng bước chân vang lên , mấy người chạy nhanh tới miệng hồ :

- Xin Hồ đại gia hãy dừng bước !

Hồ Phỉ ngạc nhiên đứng lại ngó thấy bốn tên võ quan . Người đi trước tay cầm một cái hộp gấm dâng lên nói :

- Mã cô nương đưa lễ vật tặng Hồ đại gia , xin đại gia thu nhận cho .

Hồ Phỉ trong lòng đang bực bội liền đáp :

- Tại hạ vô công không dám thu lộc , chẳng thể bái lãnh được .

Người kia nói :

- Mã cô nương đã có thịnh tình . Hồ đại gia không nên khách khí .

Hồ Phỉ đáp :

- Nhờ ông bạn về trình lại Mã cô nương món hậu ý của cô , Hồ mõ chỉ xin tâm lãnh là đủ .

Dứt lời chân trở gót đi ngay .

Tên võ quan kia rượt tới lộ về bốn chôn nói :

- Hồ đại gia ! Đại gia mà không chịu thu nhận nhất định Mã cô nương trách cứ tiểu nhân . Niếp đại ca ! Đại ca khuyên Hồ đại gia đừng cho . Tiểu đệ vâng lệnh của Mã cô nương ...

Hồ Phỉ bụng bảo dạ :

- Coi gã này chân bước mau lẹ , bộ pháp ổn định hiển nhiên là một hảo thủ võ công . Tội gì vì hai chữ công danh mà làm tôi cho kẻ khác ?

Niếp Việt đón lấy cái hộp gấm ở trong tay tên võ quan . Hắn nhắc thấy cái hộp rất trầm trọng thì chắc là trong đựng hậu lễ , liền tươi cười nói :

- Hồ đại ca ! Người anh em đây nói thực tình . Nếu y bị Mã cô nương quở trách thì rất nguy hại đến bước tiền trình . Đại ca làm phúc thu nhận để y về phúc trình .

Hồ Phỉ tự nhủ :

- Nể mặt người , ta thu nhận món này để chu cấp cho kẻ nghèo .

Chàng liền mở hộp coi thấy trong tám đoạn hồng vuông vẫn gói một vật gì bốn góc phình ra .

Chàng cau mày tự hỏi :

- Cái gì thế này ?

Tên võ quan đáp :

- Tiểu nhân không rõ .

Hồ Phỉ tự hỏi :

- Phải chăng món lễ này nguyên một khối ?
Chàng liền thò tay cởi giây buộc . Đột nhiên nghe đánh " cách " một tiếng . Nấp hộp dậy lại cặp chặt lấy hai tay Hồ Phỉ .
Hồ Phỉ đau thấu xương , xương cổ tay cơ hồ sắp gãy ,
Nguyên cái hộp này bằng thép đúc , bên trong đặt dấu cơ quan rất tinh xảo . Ngoài hộp bọc gấm nên không nhận ra .
Nấp hộp xiết mỗi lúc một chặt thêm . Hồ Phỉ vội vận khí ra hai cổ tay để chống chọi . Nếu nội lực chàng kém một chút thì cả hai tay bị gãy rồi .
Hồ Phỉ nghiêng răng vận khí không dám lơ là .
Bốn tên võ quan thấy Hồ Phỉ trúng kế lập tức rút trủy thủ ra . Hai mũi chỉ vào trước ngực , hai mũi chỉ vào sau lưng .
Niếp Việt kinh hãi đến ngẩn người , vội hỏi :
- Làm ... làm gì thế này ?
Tên võ quan đứng đấy đáp :
- Phúc đại soái có lệnh tróc nã tên điều đồ Hồ Phỉ .
Niếp Việt hỏi :
- Hồ đại ca là khách quý do Mã cô nương mời đến sao lại đối đãi bằng cách này ?